

Wojciech Młynarski , Moknie w deszczu diabe

Moknie w deszczu diabeł,
moknie długie dni.
W kieszeń wsadził słabe,
chytne rączki dwie.
a w chytrych rączkach
na kieszeni dni
ma cyrograf na mą duszę, ma.
Moknie w deszczu diabeł,
moknie długie dni,
ene due rabe,
wierzyć mu czy nie,
że on potrafi,
że chce, bardzo chce
ustawić w życiu mnie.
A niech sobie moknie,
a niech sobie moknie,
niech czeka, niech,
kiedy tak na niego patrzę,
stojąc w oknie,
bierze mnie śmiech.
niech sobie moknie
smutny impresario za grosze dwa,
szydzi z niego rym,
nad deszczową arią szydę ja.
Moknie w deszczu szatan,
obok niego zaś
moknie w deszczu szatyn,
ma na imię Jaś.
Jaś mnie w życiu też ustawić chce,
bo kocha mnie,
bo kocha mnie.
Jaś mnie złości, złości
tak jak mało kto,
bo do uczciwości
mnie namawia wciąż
i Jaś ma kumpla,
który ile tchu,
wciąż przytakuje mu.
a niech sobie moknie,
a niech sobie moknie,
niech czeka, niech,
kiedy tak na niego patrzę,
stojąc w oknie,
bierze mnie śmiech.
niech sobie moknie
smutny impresario za grosze dwa,
szydzi z niego rym,
nad deszczową arią szydę ja.
Moknie w deszczu diabeł,
moknie w deszczu Jaś,
w perspektywy słabe
z każdym można wpaść,
ten za uczciwy,
tamten jak na złość,
niegłupi dość
i szpetny dość.
Kogo wybrać, biedna,
nie wiem, nie wiem, nie,
chyba Jasia jednak,
zwłaszcza, zwłaszcza, że
ten jego kumpel
pod paletkiem ma
skrzydełka białe dwa.